

Arrest

nr. 281 665 van 12 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 Geraardsbergen

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2022.

Gelet op de beschikking van 23 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat G. MEES die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot Z.G. in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich grotendeels tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van haar echtgenoot.

Inzake haar echtgenoot (zaak nr. 270.534) wordt als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 196 395 van 11 december 2017.

In het kader van zijn tweede verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 211 975 van 6 november 2018.

In het kader van zijn derde verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020.

In het kader van zijn vierde verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 260 782 van 16 september 2021.

In kader van zijn huidig verzoek verwijst hij naar zijn vroegere verzoeken waarin hij stelde rechercheur te zijn geweest bij het Libanese leger en herhaalt hij omwille van zijn functie problemen te hebben gekend en ermee

gedreigd werd zijn dochter te ontvoeren uit haar school; hij hier een verblijfsvergunning moet krijgen omdat zij hier al meer dan 6 jaar wonen; hij hier werkt en Frans en Nederlands spreekt; zijn kinderen hier naar school gaan en ze perfect Nederlandstalig zijn, ze kunnen geen Arabisch lezen en schrijven, enkel spreken, en zijn bijgevolg niet in staat in Libanon naar school te gaan. Hij stelt in Libanon geen werk te zullen vinden. Hij voegt nog toe dat met een “bijlage 26Q” zijn kinderen hier niet meer naar school kunnen gaan en ten gevolge hiervan zijn dochter al twee jaar thuis zit en in een zeer slechte psychische toestand is geraakt. In maart 2021 heeft hij een aanvraag tot regularisatie ingediend, ook zijn dochter heeft dit gedaan gezien ze intussen meerderjarig is. Tot slot verwijst hij nog naar de situatie in Libanon.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende stukken neer: een blanco strafblad opgemaakt in zijn hoofde, een brief van de burgemeester van zijn dorp van 10.09.2020, een brief van de Libanese ambassade in België van 01.03.2021, een attest van zijn werkgever van 06.10.2021, en kopieën van de Libanese identiteitskaarten van hem en zijn gezin.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt, in weerwil van verzoeker zijn huidige algemene verzuchtingen, dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar en afdoende gemotiveerd heeft omtrent de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die zijn kans op internationale bescherming vergroten. Behoudens het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.

6. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5A, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift "3. Attest ambassade Libanon" gevoegd. De Raad merkt op dat dit stuk zich reeds bevindt in het administratief dossier en wijst op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande heeft vastgesteld:

"Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich baseert op de motieven zoals door u uiteengezet in kader van uw vorige verzoeken,(...)

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere herhaling van deze elementen in kader van uw actuele aanvraag niet vermag de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. De motivering hieromtrent staat te lezen in kader van uw eerdere verzoeken.(...)

(...) De door u neergelegde documenten voegen evenmin iets toe aan uw actuele verzoek. Immers, het schrijven van de burgemeester werd ter uwen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde, net zomin als het schrijven van de ambassade, te meer u aangeeft dat de vriendin van uw dochter de ambassade is binnengestapt en de ambassade dan, op basis van het schrijven van de burgemeester, een attest heeft meegegeven om deze verklaringen te bevestigen. Los van het feit dat het toch wel zeer bevreemdend is dat een ambassade aan een vriendin van uw dochter een dergelijke verklaring zou meegeven, is dit attest gebaseerd op verklaringen die, en zoals reeds werd opgemerkt, ter uwen behoeven werden opgemaakt en geen enkele objectieve bewijswaarde hebben. (...)" Verzoeker werpt geen ander licht op het voorgaande.

8. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift meermaals op de psychologische problemen waarmee zijn kinderen te kampen hebben, en heeft aan zijn verzoekschrift "2. Medische attesten dochter J." gevoegd. De Raad wijst erop dat deze stukken reeds werden beoordeeld bij 's Raads arrest nr. 260 782 van 16 september 2021:

" (...) De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten betreffende dochter J., het attest van CAW Noord-West- Vlaanderen vzw, het attest van afwezigheden op school betreffende dochter J., het attest over haar prestaties op school en het document "Aanvraag van tijdelijk onderwijs aan huis voor een zieke leerling" kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. De psycho-medische problemen van verzoekers kinderen houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2)

van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zo leest de Raad in de voorgelegde attesten onder meer: "Ondanks zijn aanwezigheid van vijf jaar heeft hij geen toegang tot de arbeidsmarkt, hij heeft geen inkomen en onzekerheid rond de toekomst. Bij J.(...) blijkt dit de trigger te zijn voor haar psychologische problemen en haar tentamen suïcide." en "Nu reeds 5 jaar in België; krijgt geen vergunning om te werken. Geen inkomen, geen spaargeld meer en dreiging om uit woonst gezet te worden", alsook "Het groot aantal afwezigheden is een signaal van het feit dat J.(...) zich niet goed in haar vel voelt. J.(...) verliest haar schoolse motivatie omdat ze moedeloos wordt van de onzekere situatie omtrent de regularisatie van het gezin. Zoals eerder vermeld in een andere brief, krijgt J.(...) hier stress van met fysische en psychische klachten tot gevolg." en "Gesprekken met J.(...) maakten duidelijk dat ze enorm veel stress krijgt van het feit dat de regularisatieprocedure maar niet afgerond geraakt. Als 17-jarige draagt J.(...) bijzonder veel verantwoordelijkheid in dit gebeuren: ze tolkt voor haar ouders, ze neemt haar jongere broer in bescherming, ze beseft dat het hele proces (te) lang duurt en daardoor onzekerheid creëert. J.(...) geeft aan dat ze lichamelijke klachten krijgt: nekpijn, migraine... die volgens de huisarts direct verband houden met de stress door de continue onzekerheid voor haar toekomst en die van het gezin." In het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat de gezondheidstoestand van de kinderen verslechtert ten gevolge van de onzekere situatie waarin het gezin al vijf jaar leeft. Het gezin dient zich voor de beoordeling van de medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. (...). Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Libanon onzeker blijft, dat de situatie in geheel Libanon zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naar toe te sturen, en de verwijzing in dit verband naar het reisadvies voor Libanon van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, geldig op 27.01.2022, geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat een reisadvies slechts gericht is aan de eigen onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt ook met de verwijzing naar de grote nationale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker tot slot nog verwijst naar de algemene slechte socio-economische situatie in Libanon en de impact van de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon. De schade ten gevolge van de explosie is inderdaad aanzienlijk en hierbij zijn ook veel slachtoffers en gewonden gevallen. Verzoeker geeft echter niet aan in welke mate de explosie of de economische crisis in Libanon hem persoonlijk en zijn familie treft.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. De Raad sluit zich verder aan bij hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld omtrent de door verzoekster ingeroepen vrees aangaande haar dochter: "Wat uw vreest betreft dat uw dochter in Libanon slachtoffer zal worden van verkrachting of ontvoering omwille van de

onveilige toestand daar, dient opgemerkt dat dit te hypothetisch en te vaag is om in de beoordeling van uw verzoek mee in rekening te worden genomen.”.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nog aanhaalt dat de corona pandemie zeer ernstig is in Libanon en er geen voldoende zorgverlening is om de zieken bij te staan, volstaat het op te merken dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

4. Derhalve lijkt verzoekster evenmin elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking en alwaar eveneens de verzoekende partij haar dochter aanwezig is en wordt gehoord in het kader van haar vraag om te worden gehoord naar aanleiding van de beschikking die ten aanzien van haar werd genomen (RVV 270 536), voert de verzoekende partij aan dat de problemen die zij en haar dochter kennen gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot, respectievelijk haar vader. Zij licht toe dat door die problemen zij een vrees kent dat zij en haar dochter ontvoerd zullen worden, temeer zij behoren tot de christelijke minderheid in Libanon. De verzoekende partij meent dan ook dat grondig dient onderzocht te worden of zij en haar familie als christen wel beroep kunnen doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat er voor haar dochter geen toekomst is in Libanon, ook al omdat zij de taal niet machtig is. Zij vervolgt dat haar dochter lijdt onder de onzekerheid. Haar dochter zou graag verder willen studeren in België, al haar vrienden en vriendinnen vatten hogere studies aan maar zij kan zich niet inschrijven in het hoger onderwijs zonder dat zij een geldige verblijfstitel heeft. De verzoekende partij benadrukt dat zij en haar familie willen bijdragen aan de maatschappij maar dit nu niet kunnen.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat de problemen die zij en haar dochter kennen gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot, respectievelijk haar vader, de heer G. Z., wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat diens vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest met nummer 281 664 van 12 december 2022 (RvV 270 534). In dit arrest werd (over de problemen van de heer G. Z.) geoordeeld als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 196 395 van 11 december 2017.

In het kader van zijn tweede verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 211 975 van 6 november 2018.

In het kader van zijn derde verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020.

In het kader van zijn vierde verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 260 782 van 16 september 2021.

In kader van zijn huidig verzoek verwijst hij naar zijn vroegere verzoeken waarin hij stelde rechercheur te zijn geweest bij het Libanese leger en herhaalt hij omwille van zijn functie problemen te hebben gekend en ermee gedreigd werd zijn dochter te ontvoeren uit haar school; hij hier een verblijfsvergunning moet krijgen omdat zij hier al meer dan 6 jaar wonen; hij hier werkt en Frans en Nederlands spreekt; zijn kinderen hier naar school gaan en ze perfect Nederlandstalig zijn, ze kunnen geen Arabisch lezen en schrijven, enkel spreken, en zijn bijgevolg niet in staat in Libanon naar school te gaan. Hij stelt in Libanon geen werk te zullen vinden. Hij voegt nog toe dat met een “bijlage 26Q” zijn kinderen hier niet meer naar school kunnen gaan en ten gevolge hiervan zijn dochter al twee jaar thuis zit en in een zeer slechte psychische toestand is geraakt. In maart 2021 heeft hij een aanvraag tot regularisatie ingediend, ook zijn dochter heeft dit gedaan gezien ze intussen meerderjarig is. Tot slot verwijst hij nog naar de situatie in Libanon.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij volgende stukken neer: een blanco strafblad opgemaakt in zijn hoofde, een brief van de burgemeester van zijn dorp van 10.09.2020, een brief van de Libanese ambassade in België van 01.03.2021, een attest van zijn werkgever van 06.10.2021, en kopieën van de Libanese identiteitskaarten van hem en zijn gezin.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt, in weerwil van verzoeker zijn huidige algemene verzuchtingen, dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar en afdoende gemotiveerd heeft omtrent de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die zijn kans op internationale bescherming vergroten.

Behoudens het louter tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de pertinente motieven van de commissaris-generaal die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing en die allen hun grondslag vinden in het administratief dossier.

6. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5A, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

7. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift "3. Attest ambassade Libanon" gevoegd. De Raad merkt op dat dit stuk zich reeds bevindt in het administratief dossier en wijst op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dienaangaande heeft vastgesteld:

"Uit uw administratief dossier blijkt dat u zich baseert op de motieven zoals door u uiteengezet in kader van uw vorige verzoeken,(...)

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere herhaling van deze elementen in kader van uw actuele aanvraag niet vermag de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. De motivering hieromtrent staat te lezen in kader van uw eerdere verzoeken.(...)

(...) De door u neergelegde documenten voegen evenmin iets toe aan uw actuele verzoek. Immers, het schrijven van de burgemeester werd ter uwen behoeven opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde, net zomin als het schrijven van de ambassade, te meer u aangeeft dat de vriendin van uw dochter de ambassade is binnengestapt en de ambassade dan, op basis van het schrijven van de burgemeester, een attest heeft meegegeven om deze verklaringen te bevestigen. Los van het feit dat het toch wel zeer bevreemdend is dat een ambassade aan een vriendin van uw dochter een dergelijke verklaring zou meegeven, is dit attest gebaseerd op verklaringen die, en zoals reeds werd opgemerkt, ter uwen behoeven werden opgemaakt en geen enkele objectieve bewijswaarde hebben. (...)" Verzoeker werpt geen ander licht op het voorgaande.

8. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift meermaals op de psychologische problemen waarmee zijn kinderen te kampen hebben, en heeft aan zijn verzoekschrift "2. Medische attesten dochter J." gevoegd. De Raad wijst erop dat deze stukken reeds werden beoordeeld bij 's Raads arrest nr. 260 782 van 16 september 2021:

"(...) De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten betreffende dochter J., het attest van CAW Noord-West- Vlaanderen vzw, het attest van afwezigheden op school betreffende dochter J., het attest over haar prestaties op school en het document "Aanvraag van tijdelijk onderwijs aan huis voor een zieke leerling" kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. De psycho-medische problemen van verzoekers kinderen houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zo leest de Raad in de voorgelegde attesten onder meer: "Ondanks zijn aanwezigheid van vijf jaar heeft hij geen toegang tot de arbeidsmarkt, hij heeft geen inkomen en onzekerheid rond de toekomst. Bij J.(...) blijkt dit

de trigger te zijn voor haar psychologische problemen en haar tentamen suicide." en "Nu reeds 5 jaar in België; krijgt geen vergunning om te werken. Geen inkomen, geen spaargeld meer en dreiging om uit woonst gezet te worden", alsook "Het groot aantal afwezigheden is een signaal van het feit dat J.(...) zich niet goed in haar vel voelt. J.(...) verliest haar schoolse motivatie omdat ze moedeloos wordt van de onzekere situatie omtrent de regularisatie van het gezin. Zoals eerder vermeld in een andere brief, krijgt J.(...) hier stress van met fysische en psychische klachten tot gevolg." en "Gesprekken met J.(...) maakten duidelijk dat ze enorm veel stress krijgt van het feit dat de regularisatieprocedure maar niet afgerond geraakt. Als 17-jarige draagt J.(...) bijzonder veel verantwoordelijkheid in dit gebeuren: ze tolkt voor haar ouders, ze neemt haar jongere broer in bescherming, ze beseft dat het hele proces (te) lang duurt en daardoor onzekerheid creëert. J.(...) geeft aan dat ze lichamelijke klachten krijgt: nekpijn, migraine... die volgens de huisarts direct verband houden met de stress door de continue onzekerheid voor haar toekomst en die van het gezin." In het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat de gezondheidstoestand van de kinderen verslechtert ten gevolge van de onzekere situatie waarin het gezin al vijf jaar leeft. Het gezin dient zich voor de beoordeling van de medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. (...)". Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Libanon geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de argumentatie dat de veiligheidssituatie in Libanon onzeker blijft, dat de situatie in geheel Libanon zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naar toe te sturen, en de verwijzing in dit verband naar het reisadvies voor Libanon van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken, geldig op 27.01.2022, geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er te dezen op dat een reisadvies slechts gericht is aan de eigen onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt ook met de verwijzing naar de grote nationale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker tot slot nog verwijst naar de algemene slechte socio-economische situatie in Libanon en de impact van de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon. De schade ten gevolge van de explosie is inderdaad aanzienlijk en hierbij zijn ook veel slachtoffers en gewonden gevallen. Verzoeker geeft echter niet aan in welke mate de explosie of de economische crisis in Libanon hem persoonlijk en zijn familie treft.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de

mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 december 2022 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat zij heeft gevraagd om te worden gehoord omdat zij, uit respect voor de Raad, ter terechtzitting aanwezig wenst te zijn, ook om eventuele vragen te kunnen beantwoorden. Zij licht toe dat de nieuwe stukken die zij heeft voorgelegd bij haar huidige verzoek om internationale bescherming een voldoende concreet bewijs vormen van haar gegronde vrees en deze van haar familieleden, dit ten gevolge van haar werkzaamheden in het Libanese leger. Verder wijst zij op haar goede integratie en de wil van haar familieleden om zich verder te integreren, waarbij zij stelt werkbereid te zijn en belastingen te betalen, en legt zij in dit verband een aantal stukken voor ter inzage. Tot slot wijst zij op de negatieve impact van haar huidige verblijfssituatie op haar mentaal welzijn en op dat van haar kinderen.”

Op 24 november 2022 werd door de verwerende partij een aanvullende nota met verwijzing naar “COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie, d.d. 17 februari 2022” bezorgd. Hierover formuleert de verzoekende partij ter terechtzitting geen opmerkingen.

4.1. De verzoekende partij geeft ter terechtzitting vooreerst aan dat zij gevraagd heeft om te worden gehoord omdat zij, uit respect voor de Raad, ter terechtzitting aanwezig wenst te zijn, ook om eventuele vragen te kunnen beantwoorden en zij licht vervolgens toe dat de nieuwe stukken die zij heeft voorgelegd bij haar huidige verzoek om internationale bescherming een voldoende concreet bewijs vormen van haar gegronde vrees en deze van haar familieleden, dit ten gevolge van haar werkzaamheden in het Libanese leger.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog in wezen aangeeft het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking. Uit de bestreden beslissing en voormelde beschikking blijkt echter dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een gedegen onderzoek heeft gevoerd naar en afdoende rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Waar de verzoekende partij de voorgelegde stukken als “nieuwe stukken” bestempelt, herinnert de Raad eraan dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om te kunnen komen tot een andere beslissing dan voorheen. Bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij speelt, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning

als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komen. Uit voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd en afgewogen, doch dat deze niet worden aanvaard als een 'nieuw element' in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet.

Uit haar algemeen betoog ter terechtzitting blijkt dat de verzoekende partij meent dat de door haar voorgelegde stukken een voldoende concreet bewijs vormen van haar gegronde vrees en deze van haar familieleden, dit ten gevolge van haar werkzaamheden in het Libanese leger, doch zij concretiseert haar betoog niet verder, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking. Zij gaat niet op concrete wijze in op deze gronden, noch op de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven waarnaar wordt verwezen, en zij slaagt er dan ook niet in concrete elementen aan te reiken die hier een ander licht op werpen.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting verder wijst op haar goede integratie en de wil van haar familieleden om zich verder te integreren, waarbij zij stelt werkbereid te zijn en belastingen te betalen, en zij in dit verband een aantal stukken voorlegt ter inzage, stipt de Raad aan dat dergelijke elementen irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De verzoekende partij dient zulks in concreto aannemelijk te maken en zij slaagt hierin niet. Voormeld betoog houdt dan ook geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet.

Tevens brengt de Raad samen met de commissaris-generaal in herinnering hetgeen volgt: "De raad oordeelde wat betreft de psychische problemen in hoofde van uw kinderen als volgt: (...) Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in voornoemd arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020 reeds werd overwogen als volgt: "De Raad kan aannemen dat zeker in het geval van verzoekers kinderen, die al vele jaren in België verblijven en hier een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd, de breuk met hun sociale netwerk in België problematisch kan zijn maar wijst er op dat dit geen grond is om internationale bescherming te bekomen en dat zij hun eventuele aanspraak op een verblijf om humanitaire redenen in België kunnen doen gelden in het kader van een procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij volgens eveneens hebben opgestart; zoals blijkt uit de brieven van hun advocaat in het administratief dossier.(...)" (eigen onderlijning).

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve op dat de verwerping bij arrest met nummer 247 050 van 11 januari 2021 van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring betreffende de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hier geen ander licht op werpt. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming zijn immers hoe dan ook twee verschillende procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Een verzoek om internationale bescherming biedt in die zin dan ook geen soelaas nadat een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verworpen. Dat men telkens de geëigende procedure dient te volgen, wijzigt hierdoor niet. Zoals hoger aangestipt, heeft een verzoek om internationale bescherming als opzet internationale bescherming te verlenen aan een persoon die beweert in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waarin zij niet slaagt.

4.3. Tot slot wijst de verzoekende partij op de negatieve impact van haar huidige verblijfssituatie op haar mentaal welzijn en op dat van haar kinderen. In het licht van dit betoog duidt de Raad op volgende door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden geformuleerde motieven:

"Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere herhaling van deze elementen in kader van uw actuele aanvraag niet vermag de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. De motivering hieromtrent staat te lezen in kader van uw eerdere verzoeken. Met betrekking tot de medische

problematiek door u aangehaald in hoofde van uw kinderen, dient opgemerkt dat u ook dit reeds in kader van een eerder verzoek hebt aangehaald en dit gegeven bijgevolg ook reeds werd beoordeeld. De raad oordeelde wat betreft de psychische problemen in hoofde van uw kinderen als volgt: Het gezin dient zich voor de beoordeling van de medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

De Raad wijst ook in dit kader op het hierop volgend motiefonderdeel van de bestreden beslissing: "Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in voornoemd arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020 reeds werd overwogen als volgt: "De Raad kan aannemen dat zeker in het geval van verzoekers kinderen, die al vele jaren in België verblijven en hier een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd, de breuk met hun sociale netwerk in België problematisch kan zijn maar wijst er op dat dit geen grond is om internationale bescherming te bekomen en dat zij hun eventuele aanspraak op een verblijf om humanitaire redenen in België kunnen doen gelden in het kader van een procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij volgens eveneens hebben opgestart; zoals blijkt uit de brieven van hun advocaat in het administratief dossier.(...)" waarbij de Raad ook hier wijst op het onderscheid tussen een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming zoals hoger geduid onder punt 4.2.

Tevens herneemt de Raad in dit kader volgende gronden van voormelde beschikking:

"8. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift meermaals op de psychologische problemen waarmee zijn kinderen te kampen hebben, en heeft aan zijn verzoekschrift "2. Medische attesten dochter J." gevoegd. De Raad wijst erop dat deze stukken reeds werden beoordeeld bij 's Raads arrest nr. 260 782 van 16 september 2021:

"(...) De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten betreffende dochter J., het attest van CAW Noord-West- Vlaanderen vzw, het attest van afwezigheden op school betreffende dochter J., het attest over haar prestaties op school en het document "Aanvraag van tijdelijk onderwijs aan huis voor een zieke leerling" kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande. De psycho-medische problemen van verzoekers kinderen houden immers op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Zo leest de Raad in de voorgelegde attesten onder meer: "Ondanks zijn aanwezigheid van vijf jaar heeft hij geen toegang tot de arbeidsmarkt, hij heeft geen inkomen en onzekerheid rond de toekomst. Bij J.(...) blijkt dit de trigger te zijn voor haar psychologische problemen en haar tentamen suïcide." en "Nu reeds 5 jaar in België; krijgt geen vergunning om te werken. Geen inkomen, geen spaargeld meer en dreiging om uit woonst gezet te worden", alsook "Het groot aantal afwezigheden is een signaal van het feit dat J.(...) zich niet goed in haar vel voelt. J.(...) verliest haar schoolse motivatie omdat ze moedeloos wordt van de onzekere situatie omtrent de regularisatie van het gezin. Zoals eerder vermeld in een andere brief, krijgt J.(...) hier stress van met fysische en psychische klachten tot gevolg." en "Gesprekken met J.(...) maakten duidelijk dat ze enorm veel stress krijgt van het feit dat de regularisatieprocedure maar niet afgerond geraakt. Als 17-jarige draagt J.(...) bijzonder veel verantwoordelijkheid in dit gebeuren: ze tolkt voor haar ouders, ze neemt haar jongere broer in bescherming, ze beseft dat het hele proces (te) lang duurt en daardoor onzekerheid creëert. J.(...) geeft aan dat ze lichamelijke klachten krijgt: nekpijn, migraine... die volgens de huisarts direct verband houden met de stress door de continue onzekerheid voor haar toekomst en die van het gezin." In het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat de gezondheidstoestand van de kinderen verslechtert ten gevolge van de onzekere situatie waarin het gezin al vijf jaar leeft. Het gezin dient zich voor de beoordeling van de medische problematiek te richten tot de tot de daartoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. (...)" Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen."

Uit het voorgaande blijkt dat op gedetailleerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangereikte elementen niet worden aanvaard. Door ter terechtzitting wederom, en slechts op algemene wijze, te wijzen op de negatieve impact van haar huidige verblijfssituatie op haar mentaal welzijn en op dat van haar kinderen, gaat de verzoekende partij opnieuw voorbij aan hetgeen reeds in concreto werd gesteld in voormelde beschikking en de bestreden beslissing, minstens brengt zij haar betoog hier onvoldoende in verband mee. Door in wezen te herhalen en algemene verzuchtingen te uiten, slaagt de verzoekende partij er niet in de motieven en gronden die steun vinden in het administratief dossier in een ander daglicht te stellen. Zij brengt geen concrete en dienstige elementen aan die ertoe

nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Gelet op voormeld arrest geveld in hoofde van haar echtgenoot, waarin het besluit luidt dat hij er niet in slaagt elementen aan te voeren die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, kan de verzoekende partij dan ook niet zonder meer dienstig verwijzen naar de problemen van haar echtgenoot en/of hierop verder borduren zoals zij doet ter terechtzitting waar zij betoogt dat de problemen die zij en haar dochter kennen gelinkt zijn aan de problemen van haar echtgenoot, respectievelijk haar vader. Dit geldt evenzeer waar zij toelicht dat zij ingevolge die problemen vreest dat zij en haar dochter ontvoerd zullen worden, temeer zij behoren tot de christelijke minderheid in Libanon, waarbij zij meent dat dan ook grondig onderzocht dient te worden of zij en haar familie als christenen wel beroep kunnen doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten.

4.2. Waar de verzoekende partij opnieuw de vrees uit dat zij en haar dochter ontvoerd zullen worden, wijst de Raad er tevens op dat bij arrest met nummer 260 784 van 16 september 2021 naar aanleiding van haar vorig, vierde, verzoek om internationale bescherming reeds het volgende werd geoordeeld:

"2.3. Wat betreft de door verzoekster bijkomend aangehaalde vrees dat zijzelf en haar dochter zullen worden ontvoerd en vermoord, wat zij nogmaals herhaalt in het verzoekschrift, en haar stelling dat haar kinderen in een gevaarlijke situatie gaan terechtkomen, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing nog terecht op dat deze verklaring te vaag en te algemeen is om hieruit een nood aan internationale bescherming te kunnen afleiden."

Ook herneemt de Raad volgende grond van voormelde beschikking waarin in het kader van het huidige verzoek van de verzoekende partij eveneens wordt vastgesteld:

"3. De Raad sluit zich verder aan bij hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld omtrent de door verzoekster ingeroepen vrees aangaande haar dochter: "Wat uw vreest betreft dat uw dochter in Libanon slachtoffer zal worden van verkrachting of ontvoering omwille van de onveilige toestand daar, dient opgemerkt dat dit te hypothetisch en te vaag is om in de beoordeling van uw verzoek mee in rekening te worden genomen."

Ter terechtzitting komt de verzoekende partij wederom niet verder dan het louter opnieuw poneren van een algemene vrees. Dit volstaat, net zo min als de eveneens slechts algemene toevoeging dat zij behoren tot de christelijke minderheid in Libanon, niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Voorhouden dat er in Libanon geen bescherming is vanwege de staat, is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie of een reëel risico op ernstige schade te kunnen afleiden. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het haar toekomt dit *in concreto* aan te tonen. Het uiten van de algemene kritiek dat grondig onderzocht dient te worden of zij en haar familie als christen wel beroep kunnen doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten, volstaat hiertoe dan ook niet en de verzoekende partij blijft, gelet ook op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, waar geen afbreuk aan wordt gedaan, hiertoe aldus in gebreke. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

4.3. Eveneens in het licht van het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarin zij stelt dat er voor haar dochter geen toekomst is in Libanon, ook al omdat zij de taal niet machtig is, dat haar dochter lijdt onder de onzekerheid, zij graag verder zou willen studeren in België, al haar vrienden en vriendinnen hogere studies aanvatten maar zij zich niet kan inschrijven in het hoger onderwijs zonder dat zij een geldige verblijfstitel heeft, evenals waar zij benadrukt dat zij en haar familie willen bijdragen aan de maatschappij maar dit nu niet kunnen, dient te worden verwezen naar wat de Raad in dit licht in arrest nr.

260 784 van 16 september 2021 naar aanleiding van haar vorig, vierde, verzoek om internationale bescherming reeds oordeelde:

"2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot G.Z. (RvV 254 709) en dat zij zich hoofdzakelijk baseert op dezelfde motieven die door haar echtgenoot werden aangehaald in diens vierde verzoek om internationale bescherming. Deze samenhang blijkt eveneens uit het verzoekschrift, waarin verzoekster zich grotendeels beperkt tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van haar echtgenoot. In het kader van haar huidig, vierde verzoek om internationale bescherming geeft verzoekster voorts aan dat de algemene situatie in Libanon bekend is, dat er chaos is en er geen aanwezigheid is van de staat of de overheid. Zij vreest dat zijzelf en haar dochter zullen worden ontvoerd en vermoord en stelt dat haar kinderen in een gevaarlijke situatie gaan terechtkomen. Zij voegt nog toe dat haar dochter enkele zware momenten heeft gehad daar er veel stress is binnen het gezin.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 260 782 van 16 september 2021 het beroep ingediend door verzoeksters echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

In zoverre verzoeker doorheen het verzoekschrift voorts meermaals wijst op de psychologische problemen waarmee zijn kinderen, en dan vooral zijn dochter, te kampen hebben en hij herhaalt dat zijn kinderen het Arabisch niet machtig zijn waardoor zij geen toekomst hebben in Libanon, waar zij volgens verzoeker bovendien niet kunnen studeren, benadrukt de Raad dat dit geen gronden zijn om internationale bescherming te bekomen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande reeds terecht opgemerkt als volgt: "Wat betreft uw verklaring dat uw dochter in 2020 hier tot drie keer toe zelfmoord heeft proberen plegen dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn, die u op geen enkele manier aantoonst. Bovendien heeft een dergelijk gegeven geen uitstaans met uw motieven en heeft uw dochter, die op 28 augustus 2020 een tweede verzoek indiende, op geen enkel moment hier gewag van gemaakt (zie verklaring volgend verzoek dochter Joelle; 19/14320/Z; dd.22.10.2020), net zomin als uw echtgenote, die op 28 augustus 2020 een vierde verzoek indiende. Zij stelde slechts dat uw dochter enkele zware momenten heeft gehad omdat er stress was binnen het gezin, niets meer en niets minder (zie verklaring volgend verzoek echtgenote 15/12606/BX, dd. 22.10.2020, punt 23). Uw verdere verklaring dat uw kinderen geen Arabisch spreken en omwille van een lange afwezigheid in Libanon niet meer naar school zouden kunnen gaan, een gegeven dat u trouwens nalaat te staven, heeft geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan uw loutere verklaring dat uw zoontje het hier psychisch moeilijk heeft een ander licht werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS, daar ook dit geen uitstaans heeft met uw asielmotieven en u dit trouwens evenmin staakt. Wat betreft uw verklaring dat u hier een stabiel leven wil uitbouwen herhaalt het CGVS zich wanneer het stelt dat dit evenmin ressorteert onder de Vluchtelingenconventie. Uw bewering dat er in Libanon geen bescherming is vanwege de staat, is te algemeen en te vaag om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden (verklaring volgend verzoek, dd. 22.10.2020, punten 16, 18 en 19)."

(...)

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in voornoemd arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020 reeds werd overwogen als volgt: "De Raad kan aannemen dat zeker in het geval van verzoekers kinderen, die al vele jaren in België verblijven en hier een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd, de breuk met hun sociale netwerk in België problematisch kan zijn maar wijst er op dat dit geen grond is om internationale bescherming te bekomen en dat zij hun eventuele aanspraak op een verblijf om humanitaire redenen in België kunnen doen gelden in het kader van een procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij volgens eveneens hebben opgestart; zoals blijkt uit de brieven van hun advocaat in het administratief dossier." (eigen onderlijning)"

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het voeren van een herhalend betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herformuleert, doch voorbijgaat aan het hetgeen hierover reeds in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming werd geoordeeld en zij er geenszins in slaagt een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan te reiken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

De Raad stipt verder aan dat dergelijke elementen hoe dan ook irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij (of haar dochter) bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd

of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en zij slaagt hierin met voormeld betoog niet. Dit betoog houdt dan ook evenmin een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van diezelfde wet.

Voorts herneemt en beklemtoont de Raad hetgeen in dit kader in het arrest nr. 281 664 van 12 december 2022 inzake de verzoekende partij haar echtgenoot, de heer G. Z, wordt geduid:

“Tevens brengt de Raad samen met de commissaris-generaal in herinnering hetgeen volgt: “De raad oordeelde wat betreft de psychische problemen in hoofde van uw kinderen als volgt: (...) Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in voornoemd arrest nr. 237 292 van 22 juni 2020 reeds werd overwogen als volgt: “De Raad kan aannemen dat zeker in het geval van verzoekers kinderen, die al vele jaren in België verblijven en hier een uitgebreide vriendenkring hebben uitgebouwd, de breuk met hun sociale netwerk in België problematisch kan zijn maar wijst er op dat dit geen grond is om internationale bescherming te bekomen en dat zij hun eventuele aanspraak op een verblijf om humanitaire redenen in België kunnen doen gelden in het kader van een procedure op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die zij volgens eveneens hebben opgestart; zoals blijkt uit de brieven van hun advocaat in het administratief dossier.(...)” (eigen onderlijning).

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve op dat de verwerping bij arrest met nummer 247 050 van 11 januari 2021 van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring betreffende de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hier geen ander licht op werpt. Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming zijn immers hoe dan ook twee verschillende procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Een verzoek om internationale bescherming biedt in die zin dan ook geen soelaas nadat een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd verworpen. Dat men telkens de geëigende procedure dient te volgen, wijzigt hierdoor niet. Zoals hoger aangestipt, heeft een verzoek om internationale bescherming als opzet internationale bescherming te verlenen aan een persoon die beweert in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partij om dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waarin zij niet slaagt.”

4.4. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS